

OSTRAVAN.CZ

1. Lumír Olšovský před premiérou Olivera: Budu rád, když divák odejde s pocitem, že by chtěl žít tak nějak líp

02.10.2023 ostravan.cz - Jakub Plaskura

[Odkaz na originál](#)**Klíčová slova:** muzikálovému; Ostravou

Říká se, že Oliver! bude pro Ostravu velká věc. Možná i kulturní bomba roku. Jak se vám na inscenaci pracuje?

Vážně se to říká? To vám pěkně děkuju, dodnes se mi pracovalo hezky v klidu, a teď najednou cítím mnohem větší tlak, aby naše inscenace aspoň z poloviny dostala těm zvěstem. Především jsem vděčný, že mě Gábinka Petráková k režii muzikálu Oliver! přizvala. Řekl bych, že to bylo hlavně proto, že jsem v Plzni režíroval Billyho Elliota, Kozí válku a další muzikály, kde se to hemží dětmi. Na to už totiž musí být člověk skutečně zocelený a dobře připravený, když se do zkušebny nahrne dvacet dětí. V tomhle případě je kromě dospělého obsazení s alternacemi na zkoušce na čtyřicet pišticích i zakřiknutých mrňat, takže některé musím klidnit a některé naopak ponoukat k většímu výkonu. Nechci říct, že to s dětmi umím, jednak na to nejsem sám, mám geniální choreografku Denisu Komarov Kubášovou, která nese minimálně půlku zásluh, ale máme i štěstí, že jsme v Ostravě potkali inspirativní šikulky, se kterými je to vlastně ohromná legrace a radost.

Nebál jste se inscenace s tolika dětmi?

Vzhledem k těm plzeňským zkušenostem ne. Věděl jsem, že každé dítě je fascinující a zábavný originál, a moc jsem se na tu práci těšil. Hlavně i ta nejnešikovnější trdla jsou tak úžasný folklor, že je to nakonec i krásné, když v řadě dvaceti dětí je dvanáct šikovných, pět dobře použitelných a ten zbytek se tam někde štourá v nose, nebo odchází z jeviště, když má tančit ve formaci. Ve výsledku to může působit roztomile a autenticky.

Lumír Olšovský na zkoušce. (Foto: Kristýna Junková)

Jak se vlastně vybírali představitelé hlavních dětských postav Olivera a Lišáka?

Bylo to těžké i snadné. Pořád se mě někdo z Ostravy ptal, kdy už si ty nejlepší děti vyberu, a pořád jsem si nebyl jistý, že se v nich vyznám, protože se jich na konkurz nahnulo asi šedesát. V hlavě jsem měl nekonečné zkoušení Billyho Elliota. Každý rok totiž bylo třeba hledat nové kluky a znovu je všechno učit od začátku, protože děti dneska tak bezostyšně rostou a nekontrolovatelně mutují, si představte! Tak jsem jednoduše do rolí Olivera a Lišáka vybral ty opravdu nejmenší, nejroztomilejší a nejtalentovanější kluky. A je to paráda, když si to Lišák štráduje forbinou! A když se Oliver opře o žebřík a zazpívá tím něžným dětským hláskem "Kde se láska schovává", tak bych i já dnes po tříměsíčním setkávání s tímhle klukem vyskočil za ním na jeviště a objal ho. Takový pocit asi bude mít i divák. Náš Oliver totiž bude doslova k umačkáni.

Muzikál Oliver! Lionela Barta se hraje teprve podruhé v Česku, poprvé to bylo v Brně a nyní v Ostravě. Slyšel jsem, že vlastník práv do všeho lidově řečeno kecal, a to od složení inscenačního týmu až po kostýmy. Bylo to náročné?

On opravdu kecal do všeho a kecal do toho hodně. Posílali jsme vizualizace scény, návrhy všech kostýmů, videonahrávky písní hlavních rolí a pak přišly reakce: Tenhle herec by měl ve výrazu trochu ubrat, ten se víc mračit, tenhle scénický ornament se mi nelíbí, tohle dřevěné kolo je zbytečné, těch oken je tam málo a tenhle odstín barvy kostýmu se k dané postavě nehodí. Schvalování zejména vizuální stránky inscenace bylo zvláště zdlouhavé. Už jsme si mysleli, že to máme, a začali skutečně řezat prkna a svařovat trubky, ale pořád nám něco z Londýna vraceli, že to a to musíme předělat.

Musel jste tedy hodně slevit ze svých vizí?

Z vizí ani moc ne. Šlo nakonec jenom o detaily, ale museli jsme vyhovět přání majitele práv a všechny úpravy do detailu provést.

Naše výtvarná vize inscenace od začátku nebyla nijak divoká. Víte, Oliver! se snad ani nedá nějak aktualizovat do doby, ve které zvoní mobilní telefony. Nakonec postavy na jevišti ožívají dnešním dechem, byť se jedná o příběh z 19. století, a stejně nakonec zjistíte, že v té době měli stejné problémy jako my dnes. S dobrým dílem se prostě ztotožníte hned. Není potřeba dělat naschvály.

Nepotřebuju ve svých režii díla svévolně inovovat, aby tam třeba natruc přistála kosmická raketa, takhle ujetý nejsem.

Zleva Lukáš Bátor (Lišák), Jan Pražák (Oliver) a Marek Holý (Fagin). Foto: K. Junková

O čem vlastně má primárně vyprávět váš Oliver?

Myslím si, že v příběhu Olivera Twista je nejdůležitější jediná věc. Bude skvělé, když si u něj lidé odpočinou, popláčou si, ale nejde jen o manýristické a silně emotivní vykreslení trpkého osudu konkrétního kluka, který je na plakátu. Jde o obecný pohled na podobná nebožátka různého věku a pohlaví, kterých je na světě bohužel pořád hodně. Naneštěstí za každým rohem dodnes existuje někdo, kdo je týraný či nějak zneužíván. Je třeba nepřestávat se zobrazováním naděje a hledáním lásky. Víte, často nás pálí dobré bydlo a životy si ochotně komplikujeme, v lidské společnosti to tak přirozeně je a nezměníme to, ale rád bych, aby divák odcházel s pocitem, že by ode dneška chtěl žít tak nějak líp. Aby se třeba trochu rozhlídl po svém okolí a dával pozor, jestli nemůže nějak pomoci dětem nebo slabším lidem, kteří to potřebují. Pojďme trochu napravovat svoje bezohledné jednání.

Byly nějaké těžkosti při zkoušení?

Těžkosti jsou denní chleba naší profese, s tím je třeba počítat, překážky k divadlu prostě patří. Dva herci přijdou pozdě, tři musejí odcházet dříve, do toho antibiotika, přeobsazování, zdánlivě neřešitelné problémy s převleky či přestavbou. To bych se musel hroutit skoro denně u každé inscenace. Největší těžkosti při zkoušení s dětmi, které jsou naštěstí vychovávané láskyplně jako v bavlnce, spočívají v komplikovaném vysvětlování, co to je bída a týrání. Na jevišti jsou děti najednou svědky krutého bití jejich milované Nancy. Sebevic jsem mohl vyprávět o tom, že je to divadlo a že všechny emoce jsou hra, Miša Horká nebo Andrea Gabrišová jim s úsměvem vysvětlovaly, že to je jenom předstírání, ale bylo to marné. Čas od času se některé dítě rozplakalo už jen když jsem předváděl, jak na ně bude řvát Bill Sikes, jak do nich strčí Fagin. Ano, jako krutás jsem se jim pokoušel evokovat pocity

strachu, hladu a samoty. Znovu samozřejmě muselo následovat utěšování a odlehčování atmosféry. Zkrátka nebylo lehké ta nevíňátka obeznámit s krutým dickensovským světem počátku devatenáctého století. Naštěstí nikdo neutrpěl újmu, všechny děti se na každou zkoušku těšily a jsem si jistý, že jim zkoušení bude chybět, stejně jako ony mně.

Hovoříme spolu pár dní premiérou, vidím, že tik v oku nemáte. Vše je, jak má být?

V tuto chvíli ano. Co bude při generálkách, čert ví. Asi se ještě mockrát zhroutím, budu v duchu nadávat, možná tu a tam něco vykřiknu i nahlas, popíšu stovky papírů poznámkami a budu pořád do něčeho dloubat, ale i to bude v pořádku. V současném stavu jsem moc spokojený a vím, kdo za to může. Jsou to především mí nejbližší spolupracovníci, kteří maximálně pečují o můj komfort: výtvarníci Dave Benson, Andrea Pavlovičová, David Janeček či choreografka Denisa Komarov Kubášová. Pak jsou tady herci, kteří detailně krok za krokem posouvají své výkony k ideálu, a spousta dalších důležitých lidí, ale nemohu jmenovat všechny. Je mezi nimi jistě i dramaturg Pavel Bár, ale tady to pro mě má pochopitelně i osobní přesah.

S choreografkou Denisou Komarov Kubašovou. (Foto: Kristýna Junková)

Je něčím Ostrava specifická?

Není to na anekdotu jako v případě Brna, teď doufám, že to všichni kamarádi z Brna berou jako láskyplnou nadsázku, ale v něčem specifická Ostrava je. "Razovitost" zdejšího prostředí se projevuje jakousi geneticky danou uzavřeností. Ne každého si Ostrava pustí do své intimní zóny. Otevřenost si tady musíte zasloužit, pak vás teprve Ostraváci přijmou do rodiny.

Měl jste čas během zkoušení zajet třeba do Hlučína, kde jste vyrůstal?

Právě že vůbec ne! Ani na vteřinu! Často jsem musel přejíždět mezi **Ostravou**, Plzní, kde šéfuju **muzikálovému** souboru, a Prahou, kde bydlím. Pádím sem a tam kvůli oprašovacím zkouškám a dalším povinnostem, hraní divadla, pak rychle do dabingu nebo na natáčení v České televizi. V Hlučíně jsem na jaře vystupoval na galavečeru k výročí tamní ZUŠ a potom jsem se staval na padesátinách ZŠ Rovniny. To bylo jen nakrátko, co jsem svou rodnou hroudu viděl, ale třeba to pořádně napravím v generálovém týdnu.

Kým by byl Lumír Olšovský, kdyby nebyl umělcem?

Ničím. Kdybych nesměl být hercem, ani dabérem, ani režisérem, jsem třeba autorem, což mě taky moc baví a třeba bych se tomu věnoval častěji. Nedovedu si ale představit, že bych dělal cokoli jiného než umění. Já ani neumím dělat nic jiného. Rozhodně bych nebyl ani letecký modelář ani fotbalista, prostě jsem na spoustu věcí strašně nešikovný. V pubertě jsem aspoň neměl potřebu nějakého rozpačitého tápání. Naši ze mě ani nestihli být zoufalí, protože jsem se jednou ve čtrnácti probudil a řekl, že chci zkusit přijímačky na konzervatoř. A ono to prostě vyšlo. Jiná cesta zřejmě ani nebyla. Vše je, jak má být.

URL | <https://www.ostravan.cz/81541/lumir-olsovsky-pred-premierou-olivera-budu-rad-kdyz-divak-odejde-s-pocitem-ze-by-chtel-zit-tak-nejak-lip/>

« zpět na začátek

Lumír Olšovský před premiérou Olivera: Budu rád, když divák odejde s pocitem, že by chtěl žít tak nějak líp

3.10.2023 [Jakub Plaskura](#) [Divadlo](#) [Rozhovor](#)

<https://www.ostravan.cz/81541/lumir-olsovsky-pred-premierou-olivera-budu-rad-kdyz-divak-odejde-s-pocitem-ze-by-chtel-zit-tak-nejak-lip/>

Premiéra muzikálu Oliver! v Národním divadle moravskoslezském se blíží. Proto jsme si povídali s režisérem inscenace Lumírem Olšovským, jenž jako rodilý Hlučíňák k regionu neodmyslitelně patří. Hovořili jsme o práci s velkým počtem dětí, ale také o těžkostech, které s sebou přináší každé zkoušení, a pochopitelně o samotné vizi, jak by inscenace Oliver! měla na diváky působit.

[Zvětšit](#)

[obrázek](#)

Lumír Olšovský na jedné ze zkoušek Olivera.

Foto: Adam Živnůstka

Říká se, že Oliver! bude pro Ostravu velká věc. Možná i kulturní bomba roku. Jak se vám na inscenaci pracuje?

Vážně se to říká? To vám pěkně děkuju, dodnes se mi pracovalo hezky v klidu, a teď najednou cítím mnohem větší tlak, aby naše inscenace aspoň z poloviny dostala těm zvěstem. Především jsem vděčný, že mě Gábinka Petráková k režii muzikálu Oliver! přizvala. Řekl bych, že to bylo hlavně proto, že jsem v Plzni režíroval Billyho Elliota, Kozí válku a další

muzikály, kde se to hemží dětmi. Na to už totiž musí být člověk skutečně zocelený a dobře připravený, když se do zkušebny nahrne dvacet dětí. V tomhle případě je kromě dospělého obsazení s alternacemi na zkoušce na čtyřicet pištících i zakřiknutých mrňat, takže některé musím klidnit a některé naopak ponoukat k většímu výkonu. Nechci říct, že to s dětmi umím, jednak na to nejsem sám, mám geniální choreografku Denisu Komarov Kubášovou, která nese minimálně půlku zásluh, ale máme i štěstí, že jsme v Ostravě potkali inspirativní šikulky, se kterými je to vlastně ohromná legrace a radost.

Nebál jste se inscenace s tolika dětmi?

Vzhledem k těm plzeňským zkušenostem ne. Věděl jsem, že každé dítě je fascinující a zábavný originál, a moc jsem se na tu práci těšil. Hlavně i ta nejnešikovnější trdla jsou tak úžasný folklor, že je to nakonec i krásné, když v řadě dvaceti dětí je dvanáct šikovných, pět dobře použitelných a ten zbytek se tam někde šourá v nose, nebo odchází z jeviště, když má tančit ve formaci. Ve výsledku to může působit roztomile a autenticky.

Lumír Olšovský na zkoušce. (Foto: Kristýna Junková)

Jak se vlastně vybírali představitelé hlavních dětských postav Olivera a Lišáka?

Bylo to těžké i snadné. Pořád se mě někdo z Ostravy ptal, kdy už si ty nejlepší děti vyberu, a pořád jsem si nebyl jistý, že se v nich vyznám, protože se jich na konkurz nahnulo asi šedesát. V hlavě jsem měl nekonečné zkoušení Billyho Elliota. Každý rok totiž bylo třeba hledat nové kluky a znovu je všechno učit od začátku, protože děti dneska tak bezostyšně rostou a nekontrolovatelně mutují, si představte! Tak jsem jednoduše do rolí Olivera a Lišáka vybral ty opravdu nejmenší, nejroztomilejší a nejtalentovanější kluky. A je to paráda, když si Lišák štráduje forbínou! A když se Oliver opře o žebřík a zazpívá tím něžným dětským hláskem „Kde se láska schovává“, tak bych i já dnes po tříměsíčním setkávání s tímhle

klukem vyskočil za ním na jeviště a objal ho. Takový pocit asi bude mít i divák. Náš Oliver totiž bude doslova k umačkání.

Muzikál Oliver! Lionela Barta se hraje teprve podruhé v Česku, poprvé to bylo v Brně a nyní v Ostravě. Slyšel jsem, že vlastníků práv do všeho lidově řečeno kecal, a to od složení inscenačního týmu až po kostýmy. Bylo to náročné?

On opravdu kecal do všeho a kecal do toho hodně. Posílali jsme vizualizace scény, návrhy všech kostýmů, videonahrávky písní hlavních rolí a pak přišly reakce: Tenhle herec by měl ve výrazu trochu ubrat, ten se víc mračit, tenhle scénický ornament se mi nelíbí, tohle dřevěné kolo je zbytečné, těch oken je tam málo a tenhle odstín barvy kostýmu se k dané postavě nehodí. Schvalování zejména vizuální stránky inscenace bylo zvlášť zdlouhavé. Už jsme si mysleli, že to máme, a začali skutečně řezat prkna a svařovat trubky, ale pořád nám něco z Londýna vraceli, že to a to musíme předělat.

Musel jste tedy hodně slevit ze svých vizí?

Z vizí ani moc ne. Šlo nakonec jenom o detaily, ale museli jsme vyhovět přání majitele práv a všechny úpravy do detailu provést. Naše výtvarná vize inscenace od začátku nebyla nijak divoká. Víte, Oliver! se snad ani nedá nějak aktualizovat do doby, ve které zvoní mobilní telefony. Nakonec postavy na jevišti ožívají dnešním dechem, byť se jedná o příběh z 19. století, a stejně nakonec zjistíte, že v té době měli stejné problémy jako my dnes. S dobrým dílem se prostě ztotožníte hned. Není potřeba dělat naschvály. Nepotřebuju ve svých režii díla svévolně inovovat, aby tam třeba natruc přistála kosmická raketa, takhle ujetý nejsem.

Zleva Lukáš Bátor (Lišák), Jan Pražák (Oliver) a Marek Holý (Fagin). Foto. K. Junková

O čem vlastně má primárně vyprávět váš Oliver?

Myslím si, že v příběhu Olivera Twista je nejdůležitější jediná věc. Bude skvělé, když si u něj lidé odpočinou, popláčou si, ale nejde jen o manýristické a silně emotivní vykreslení trpkého osudu konkrétního kluka, který je na plakátu. Jde o obecný pohled na podobná nebožátka různého věku a pohlaví, kterých je na světě bohužel pořád hodně. Naneštěstí za každým rohem dodnes existuje někdo, kdo je týraný či nějak zneužívaný. Je třeba nepřestávat se zobrazováním naděje a hledáním lásky. Víte, často nás pálí dobré bydlo a životy si ochotně komplikujeme, v lidské společnosti to tak přirozeně je a nezměníme to, ale rád bych, aby divák odcházel s pocitem, že by ode dneška chtěl žít tak nějak líp. Aby se třeba trochu rozhlídl po svém okolí a dával pozor, jestli nemůže nějak pomoci dětem nebo slabším lidem, kteří to potřebují. Pojďme trochu napravovat svoje bezohledné jednání.

Byly nějaké těžkosti při zkoušení?

Těžkosti jsou denní chleba naší profese, s tím je třeba počítat, překážky k divadlu prostě patří. Dva herci přijdou pozdě, tři musejí odcházet dříve, do toho antibiotika, přeobsazování, zdánlivě neřešitelné problémy s převleky či přestavbou. To bych se musel hroutit skoro denně u každé inscenace. Největší těžkosti při zkoušení s dětmi, které jsou naštěstí vychovávané láskyplně jako v bavlnce, spočívají v komplikovaném vysvětlování, co to je bída a týrání. Na jevišti jsou děti najednou svědky krutého bití jejich milované Nancy. Sebevíc jsem mohl vyprávět o tom, že je to divadlo a že všechny emoce jsou hra, Míša Horká nebo Andrea Gabrišová jim s úsměvem vysvětlovaly, že to je jenom předstírání, ale bylo to marné. Čas od času se některé dítě rozplakalo už jen když jsem předváděl, jak na ně bude řvát Bill Sikes, jak do nich strčí Fagin. Ano, jako kruťas jsem se jim pokoušel evokovat pocity strachu, hladu a samoty. Znovu samozřejmě muselo následovat utěšování a odlehčování atmosféry. Zkrátka nebylo lehké ta nevíňátka obeznámit s krutým dickensovským světem počátku devatenáctého století. Naštěstí nikdo neutrpěl újmu, všechny děti se na každou zkoušku těšily a jsem si jistý, že jim zkoušení bude chybět, stejně jako ony mně.

Hovoříme spolu pár dní premiérou, vidím, že tik v oku nemáte. Vše je, jak má být?

V tuto chvíli ano. Co bude při generáčkách, čert ví. Asi se ještě mockrát zhrouťm, budu v duchu nadávat, možná tu a tam něco vykřiknu i nahlas, popíšu stovky papírů poznámkami a budu pořád do něčeho dloubat, ale i to bude v pořádku. V současném stavu jsem moc spokojený a vím, kdo za to může. Jsou to především mí nejbližší spolupracovníci, kteří maximálně pečují o můj komfort: výtvarníci Dave Benson, Andrea Pavlovičová, David Janeček či choreografka Denisa Komarov Kubášová. Pak jsou tady herci, kteří detailně krok za krokem posouvají své výkony k ideálu, a spousta dalších důležitých lidí, ale nemohu jmenovat všechny. Je mezi nimi jistě i dramaturg Pavel Bár, ale tady to pro mě má pochopitelně i osobní přesah.

S choreografkou Denisou Komarov Kubašovou. (Foto: Kristýna Junková)

Je něčím Ostrava specifická?

Není to na anekdotu jako v případě Brna, teď doufám, že to všichni kamarádi z Brna berou jako láskyplnou nadsázku, ale v něčem specifická Ostrava je. „Razovitost“ zdejšího prostředí se projevuje jakousi geneticky danou uzavřeností. Ne každého si Ostrava pustí do své intimní zóny. Otevřenost si tady musíte zasloužit, pak vás teprve Ostraváci přijmou do rodiny.

Měl jste čas během zkoušení zajet třeba do Hlučína, kde jste vyrůstal?

Právě že vůbec ne! Ani na vteřinu! Často jsem musel přejíždět mezi Ostravou, Plzní, kde šéfuju muzikálovému souboru, a Prahou, kde bydlím. Pádím sem a tam kvůli oprašovacím zkouškám a dalším povinnostem, hraní divadla, pak rychle do dabingu nebo na natáčení v České televizi. V Hlučíně jsem na jaře vystupoval na galavečeru k výročí tamní ZUŠ a potom jsem se stavil na padesátinách ZŠ Rovniny. To bylo jen nakrátko, co jsem svou rodnou hroudu viděl, ale třeba to pořádně napravím v generálovém týdnu.

Kým by byl Lumír Olšovský, kdyby nebyl umělcem?

Ničím. Kdybych nesměl být hercem, ani dabérem, ani režisérem, jsem třeba autorem, což mě taky moc baví a třeba bych se tomu věnoval častěji. Nedovedu si ale představit, že bych dělal cokoli jiného než umění. Já ani neumím dělat nic jiného. Rozhodně bych nebyl ani letecký modelář ani fotbalista, prostě jsem na spoustu věcí strašně nešikovný. V pubertě jsem aspoň neměl potřebu nějakého rozpačitého tápání. Naši ze mě ani nestihli být zoufalí, protože jsem se jednou ve čtrnácti probudil a řekl, že chci zkusit přijímačky na konzervatoř. A ono to prostě vyšlo. Jiná cesta zřejmě ani nebyla. Vše je, jak má být.

Jakub Plaskura